

Schat in Aarden vaten

Hein de Haan

3 overdenkingen over hoe Gods genade werkt in de verbrokene

INHOUDSOPGAVE

1. Het lijden 4
2. Gebroken vaatwerk als gebroken maar bruikbare levens 6
3. De druk (Gods weg) in ons leven 8

1. Het lijden

We spreken heel graag over Gods overvloedige rijkdommen van liefde en genade, die uitgaan naar elk mens.

Johannes 1: 9-10 Dit is het waarachtige licht, dat komende in de wereld, elk mens verlicht. Hij was in de wereld, en de wereld is door hem geworden, en de wereld heeft hem niet gekend.

Dat licht is volgens Johannes dus Christus Jezus en dan geeft de Schrift hier aan dat dat licht echt elk mens gaat verlichten. De uitwerking van dit plan van God lopen we vandaag eens door. En dan blijkt dat ik daarmee een gedachte in het midden leg, die (zachtjes uitgedrukt) niet al te populair is. Een gedachte over de pijn en het lijden in het leven.

2 Corinthe 4: 6-10 De God die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, heeft geschieden in onze harten tot verlichting van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. Maar wij hebben die schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid van de kracht van God komt, en dus niet uit ons: in alles zijn wij verdrukt, maar niet benauwd; wij zien geen uitweg, maar zijn toch niet geheel zonder uitweg; vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar wij komen niet om; altijd dragen wij het sterven van Jezus in het lichaam om, opdat het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt.

Bekijk eens eventjes goed deze opsomming. Er zijn gelovigen, die willen helemaal niet aan dit lijden. Voor hen past het niet in hun holistisch denken. In die visie werkt God in een gelovige uitsluitend helend op alle vlakken. Dus er hoeft geen pijn en geen lijden te zijn. Ik neem aan dat het duidelijk is dat zo'n boodschap volkomen haaks staat op de boodschap, die Paulus hier doorgeeft.

Er zijn ook gelovigen, die de Nieuw Testamentische boodschap over het lijden in tweeën splitsen. Christus zou dan ziekte, zwakheden en dergelijk lijden op het kruis gedragen hebben, daar hoeft dus niemand aan te lijden, maar je kan wel vervolgd worden om de naam van Jezus. Een tweedeling in soorten lijden. Je ziet echter in de opsomming door Paulus in dit gedeelte dat het allemaal op één hoop ligt en dat het allemaal te maken heeft met die schat in aarden vaten, namelijk om helder en duidelijk te maken dat de kracht van God komt en dus niet van ons.

Het denken over de pijn, het lijden of de traumatische ervaringen is verre van populair. Dat blijkt wel. De laatste weken plaats ik elke dag een slogan op Facebook onder de titel "*De Vriend Die Tegenslag Heet*". Ik kan je zeggen dat die vriend niet populair is. Er komt nooit een vinkje oftewel een "*ik vind het leuk*" onder zo'n posting. Maar hier in dit hoofdstuk gaat het over jou en mij als die aarden vaten en we gaan eraan.

Jij en ik, als die aarden vaten, gaan er helemaal aan. Het licht van Gods heerlijkheid (Zijn genade) schijnt daardoor ongehinderd. De kracht komt uitsluitend van God en nooit van ons. Vervolging, verdrukking, lijden, pijn.

O ja, we willen van alles en nog wat voor God doen, maar vervolging, verdrukking, lijden of pijn, dat schijnt niet te passen in dat alles wat we voor God willen doen. Waarom niet?

Laat ik je een geheimpje verklappen. Dat lijden is een vanzelfsprekend onderdeel van Gods genade.

*Filippenzen 1:29 Aan jullie is de genade geschonken, ten aanzien van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden,
2 Timotheüs 3:12 Allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden.*

Een belofte! Maar het lijkt erop dat we niet op zo'n belofte zaten te wachten. Toch heeft dit gedeelte (1 Corinthe 4) puur dit onderwerp: Jouw en mijn lijden. Dat is dus het lijden, wat we samen met iedereen hier op deze aarde gemeenschappelijk hebben en het lijden dat wij als gelovigen vanwege vervolging hebben. Gods Woord brengt daar geen onderscheid in aan.

2 Corinthe 4: 6-10 God heeft geschenen in onze harten.

De vraag zou kunnen zijn of dit nou ook voor ons geldt. Wij hebben toch een andere relatie met de Heer als de gelovigen onder het nieuwe verbond, die hier aangesproken worden?

Wat blijkt, daar waar wij aangesproken worden?

Efeziërs 5:8 Jullie zijn nu licht in de Heer; wandelt als kinderen van het licht,

“God heeft geschenen in onze harten tot verlichting van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus.”

Dat is wat er letterlijk staat in de grondtekst. Hij heeft dus niet geschenen om ons te verlichten “met” die kennis van de heerlijkheid van God. Die indruk wekken verschillende moderne vertalingen. Het draait er niet om dat wij verlicht worden, maar God schijnt in onze harten opdat die kennis van Zijn heerlijkheid naar buiten toe gaat stralen.

Dat weerspiegelen van Gods heerlijkheid was al het onderwerp in het voorgaande hoofdstuk:

2 Corinthe 3: 18 Wij allen, die met onbedekt aangezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest.

Ook de reflectie van die heerlijkheid van God, zoals die hier beschreven wordt is niet bedoeld als een ervaring om ons te laten kicken. Het doel is dat Gods werk in en aan ons voor anderen merkbaar wordt. Dat gebeurt automatisch, zoals het hier omschreven wordt. Een reflector hoeft niets te doen om licht te geven door alleen maar licht te ontvangen van de lichtbron. (Voorbeeld van zon & maan)

God heeft dus geschenen in onze harten tot verlichting van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. God schijnt in onze harten opdat die kennis van Zijn heerlijkheid naar buiten toe gaat stralen. Hoe doet God dat dan?

2 Corinthe 4: 7 Wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid van de kracht van God zij, en niet uit ons:

Een schat in aarden vaten. Hoe maak je zoiets nou aanschouwelijk? Eigenlijk zou ik nu i.p.v. met Bijbelstudie met een beetje crea bezig moeten zijn. Lekker hoop klei en dan mag iedereen zijn eigen kruikje of vaatje boetsen of draaien op zo'n pottenbakkerswiel. Als je dan een hele mooie kruik gemaakt hebt, die vrijwel nergens gaten of wat dan ook heeft (echt ongeschonden dus), tja, dan kan er wel een kaarsje (waxinelichtje) van binnen branden, maar daar is niks van te zien. Wil je het nou wel zien, dan moet je je kruikje even aan diggelen slaan. Kijk, dat is hier de boodschap.

Die schat is de reflectie van Gods heerlijkheid, die wij mogen zien in het aangezicht van Jezus Christus. Wat die schat doet is schijnen in ons hart, waardoor de kennis van die heerlijkheid naar buiten toe straalt. Besef goed, dat is Gods genade, die aan het werk is. Maar die schat zit in aarden vaten. Het opbergen van een schat in een aarden vat was een vrij gebruikelijk gebeuren in het Midden Oosten.

Jeremia 32: 14 Yahweh Zebaôth, de God van Israël zei: Neem deze brieven, de verzegelden koopbrief met dit open afschrift, en leg ze in een aarden vat, opdat zij lang mogen duren.

De vaten, waar Paulus hier in Corinthe over spreekt, zijn wij mensen, ons lichaam, onze psyche, ons denken, ons doen en laten, dus onze hele persoon. Zo was Paulus volgens Handelingen 9: 15 een uitverkoren vat. Paulus spreekt er in Romeinen 9: 21 over dat God als de grote Pottenbakker de macht heeft om uit dezelfde klomp klei verschillende vaten te maken. Ga zo maar door.

2. Gebroken vaatwerk als gebroken maar bruikbare levens

2 Corinthe 4: 6-10 De God die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, heeft geschene in onze harten tot verlichting van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. Maar wij hebben die schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid van de kracht van God komt, en dus niet uit ons: in alles zijn wij verdrukt, maar niet benauwd; wij zien geen uitweg, maar zijn toch niet geheel zonder uitweg; vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar wij komen niet om; altijd dragen wij het sterven van Jezus in het lichaam om, opdat het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt.

Al die vaten in 2 Corinthe 4: 6-10 (die mensen dus) dragen als een licht die schat in zich (de kennis van Gods heerlijkheid, wie God in al Zijn heerlijkheid is. God is liefde). De vaten gaan eraan om dat licht te laten stralen. Willen we iets begrijpen van die vreemde beeldspraak, dan is het Oude Testament daar een prachtig plaatjesboek voor. Het Bijbelgedeelte dat dan gelijk naar boven springt is het volgende:

Richteren 7: 16-22 Gideon verdeelde de driehonderd mannen in drie hopen, en gaf aan elk een bazuin in zijn hand, en lege kruiken, met fakkels daarin; en hij zei tegen hen: Kijk nou goed naar mij en doe precies zo; als ik nou aan de rand van het kamp kom, doe dan precies zoals ik. Als ik dan, en natuurlijk allen, die bij mij zijn, op de bazuin blaas, dan gaan jullie ook op de bazuin blazen rondom het hele kamp, en dan roepen jullie: Voor Yahweh en Gideon! Zo kwam Gideon en de honderd man die bij hem waren, aan de voorkant van het kamp toen de middelste nachtwake begon, toen zij juist de wachters opgesteld hadden, ze bliezen op de bazuinen, en sloegen de kruiken, die in hun handen waren helemaal kapot. Die drie groepen bliezen dus op de bazuinen, en braken de kruiken, en zij hielden de fakkels in hun linkerhand, en de bazuinen in hun rechterhand om te blazen, en riepen: Het zwaard van Yahweh en van Gideon! En iedereen stond op zijn eigen plek rondom het kamp. Toen ging dat hele kamp in volle vaart schreeuwend op de vlucht. En toen de driehonderd mannen op hun bazuinen bliezen, keerde Yahweh het zwaard van de één tegen de ander in dat hele kamp; en het vluchtte.

Zal Gideon die nacht tobkend en piekerend sommetjes hebben zitten maken?

“300, dat zijn wij. 135.000, dat zijn zij. Wat??? 135.000? En wij maar 300? O man!!!!”

Of zal Gideon die nacht dankend in slaap zijn gevallen?

“Zij moeten het zelf zien te klaren. Yahweh gaat het voor ons maken! Dank u Heer!”

Driehonderd man, die hier iets bezopens doen. Tja, voor defensie zou dit nou eindelijk wel eens een aardige bezuiniging betekenen. Maar ja, Ank Bijleveld, onze Nederlandse minister van defensie, zou hier niet enthousiast van worden. Overwinning zonder dat we zelf ook maar eentje vermoord hebben, dat past niet echt in ons menselijk denken. Precies hetzelfde heb je met een helder licht in deze wereld zijn. Als wij als mensen ons daar zelf niet mateloos voor inspannen, dan past dat eigenlijk niet echt in ons menselijk denken.

Toch is dat de boodschap van genade, die ook wel degelijk hier weer in het Oude Testament naar voren komt. Wat gebeurde hier nou eigenlijk met die Gideonsbende? Waar begon deze les?

De les begon bij een Gideon, die zo bang was dat hij op een verborgen plekje zijn werk zat uit te oefenen.

Richteren 6: 11 Gideon dorste tarwe in de wijnpersbak om die te verbergen voor de Midianieten.

Bang voor de Midianieten, dus voerde hij zijn werk niet meer in het openbaar uit. Dan komt er een engel van Yahweh en hoe spreekt die Gideon nou aan?

Richteren 6: 12 Yahweh is met jou, jij dappere held!

Eh ja, dappere held die zich verstoppt. Jazeker! Zo kennen we er nog wel een paar. Ons oordeel zou echt anders uitgepakt zijn. Iets van “Lafbek!” of “Slapjanus!”.

Wat er speelde was dat Gideon echt helemaal niks voorstelde tegenover die Midianieten. Bij het invullen van het toelatingsformulier voor het leger zou onze Minister Ank Bijleveld absoluut zeker “ongeschikt” hebben ingevuld. Wat is dat nou voor een gozer? Nou, dat is een gozer waarvan Yahweh zelf zegt: “Ik ben

met je en daarom ben je een held!” In Gods handelen in genade was Gideon uitermate geschikt. Hij was namelijk dood- en doodsbang! Hij durfde echt zelf niks te beginnen. Heerlijk als mensen zo bevoorrecht zijn met zo’n slappe houding! *“Ik kan het ook helemaal niet!”* is een pracht van start voor een leven in overvloeiende rijkdommen van genade.

Maar ondanks zo’n goede start met genade alleen ontdekken we toch elke keer weer opnieuw dat we die weg van genade alleen opnieuw en opnieuw moeten leren. God werkt met Zijn genade, hoe wij er ook mee omgaan, maar om ervan te genieten moeten we er ook oog voor krijgen. Nou, dat werkte God bij Gideon!

Richteren 7: 2-3 Toen zei Yahweh tegen Gideon: Je hebt teveel mensen bij je, zo geef Ik de Midianieten niet in hun hand; want dan gaat Israël zich tegenover mij op de borst slaan, dan zeggen ze: mijn hand heeft mij verlost! Roep het dus maar uit zodat iedereen het hoort: wie bang is, die mag naar huis! Op die manier sorteerde Gideon hen uit; en van al die mensen keerden twee en twintig duizend man terug, zodat tienduizend overbleven.

Leuk ideetje voor onze minister van defensie. Het was al een aardig begin toen in het nieuws kwam dat slechts één op de tien soldaten een kogel voor zijn geweer had. Maar niemand die blij was dat ze nu op de Heer konden vertrouwen. Nee, dat werd echt als een waarschuwingskogel ervaren.

Als Nederland voor het leger op de Heer zou vertrouwen, dan heeft dat ook niet echt een Bijbelse grondslag. Dat ligt voor Israël met haar aardse zegeningen anders.

Wat we hier heel duidelijk als les tegenkomen is dat de dienst van God niet een inspanning van de mens is. Maar de mens kon nog altijd het idee hebben dat het wel van hen afhing, ook al waren ze nu nog maar met tienduizend.

Herken je het? God gaat door totdat die 300 man overblijft. Zo’n groepje van 300 man haalt het toch niet in zijn hoofd tegen een leger van zo’n 135.000 op te trekken. Nee, dat was nou ook precies de bedoeling. Wij halen het toch ook niet in ons hoofd om een dienst van de Heer zelf te gaan uitoefenen? Dat gaat ons toch ver boven het hoofd? Wat? Pak je het wel zelf op? Als jij het niet doet, dan doet niemand het? Het is een argument, maar of het een goed argument is? Je kan het namelijk niet. Dat was het doorlopend onderwijs van Yahweh aan Gideon. Je kan het niet, dus doe je het ook niet. Yahweh zelf gaat het doen.

Gideon wist dat hij het niet kon.

Richteren 6: 15 Gideon sprak tot hem: Mijn heer, waarmee zal ik Israël verlossen? Kijk nou eens, mijn familie is echt de allerminste in Manasse, en dan ben ik ook nog eens de jongste in mijn vaderlijk huis.

Maar het simpele antwoord was:

Richteren 6: 12 Yahweh is met jou, jij dappere held!

Hoe gaat God die strijd aan? Hoe gaat God te werk? Hoe is Hij met Gideon en dus ook met jou en mij?

Richteren 7: 19 Ze bliezen op de bazuinen, en sloegen de kruiken, die in hun handen waren helemaal kapot.

God laat Zijn woord horen in die bazuinen. Die kruiken spreken van ons als de vaten, waarin God Zijn schat bewaart. Wij willen menselijkerwijs zo graag ons leven in tact houden. We doen er alles aan om gaaf en onaangeroerd door dit leven te wandelen. Maar God gebruikt de beschadigde, de kapotte levens. Daar waar er deuken zijn opgelopen door trauma’s, daar werkt Hij Zijn heerlijkheid, Zijn liefde en Zijn troost. We zijn geschonden in het leven. De één heeft een trauma hieraan, de ander weer een trauma ergens anders aan. Ik las laatst een artikel over de enorme pijn die mensen in de kerk hebben opgelopen als het post traumatisch kerksyndroom. God gebruikt onze geschondenheid om Zijn trouw en zorg kenbaar en voelbaar te maken.

3. De druk (Gods weg) in ons leven

Dit is nou eens een korte serie en dus zijn we al terecht gekomen bij de laatste studie. Hoe begon het allemaal nog maar?

Richteren 7: 16 Gideon gaf aan iedereen een bazuin in zijn hand, en lege kruiken, met fakkels daarin;

Jij en ik, wij zijn zo'n kruik, zo'n aarden vat met een fakkel erin. God schijnt in onze harten opdat de kennis van Zijn heerlijkheid naar buiten toe gaat stralen. Is er nou verschil tussen het licht van de ene fakkel en de andere fakkel? Nee, ze branden allemaal even krachtig en helder. Het probleem is echter wel dat in een ongeschonden vat er feitelijk niks zichtbaar wordt voor de buitenwereld van die kennis van Gods heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus. Daar zien we al dat genade in elk vat, in elk mens, even krachtig aanwezig is. God discrimineert niet met Zijn genade. Het is echter juist de werking van Gods genade als ons vat eraan gaat.

Er zijn veel kerken of groepen, maar ook individuele gelovigen, waar het pikkedonker is. Je hoort van alles en nog wat over onze dienst aan God, over onze toewijding en onze inzet. Je hoort hoe wij als mensen ons horen te gedragen. Maar men wordt op zijn minst vreemd aangekeken als je over het leven in Christus Jezus alleen voor een ieder spreekt. Soms wordt die verkondiging zelfs als dwaalleer aangemerkt omdat men de verantwoordelijkheid van de mens mist. Gladde, gave aarden vaten, die nog perfect in tact zijn en waar geen sprankje licht doorheen komt. In de groep van 300 man bij die Gideon was er ook geen overwinning totdat die kruiken volledig in gruzelementen gingen. Het woord (de bazuin) weerklonk en overwinning werd geproclameerd.

Moeten we nu zelf werken aan het kapot slaan van onze kruiken? Dat zou geen genade zijn, hè? Nee dus! De teksten waar we mee begonnen zeggen het het duidelijkst:

2 Corinthe 4: 7 wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid van de kracht van God zij, en niet uit ons:

Filippenzen 1:29 Aan jullie is de genade geschonken, ten aanzien van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden,

2 Timotheüs 3:12 Allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden.

We lijden. De wereld lijdt. Alles zucht en wij zuchten mee. De uitnemendheid van de kracht in ons leven komt dan ook overduidelijk niet van ons, maar puur alleen van God. Het is zoals Paulus het in het vervolg van deze tekst al aangeeft:

2 Corinthe 4: 8-10 In alles zijn wij verdrukt, maar niet benauwd; wij zien geen uitweg, maar zijn toch niet geheel zonder uitweg; vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar wij komen niet om; altijd dragen wij het sterven van Jezus in het lichaam om, opdat het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt.

Verdrukt! Er zit iets aparts in dit Griekse woord. Het grondwoord van druk is: het pad. Toen ik naar het grondwoord op zoek ging, het woord dat de ultieme druk weergeeft, kwam ik tot mijn verbazing bij drie tekstplaatsen, die alle drie één en hetzelfde weergaven. De paden van de Heer.

Mattheus 3:3 Hij toch is het, van wie door de profeet Jesaja gesproken werd, toen hij zei: De stem van één, die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht Zijn PADEN.

Markus 1:3 de stem van één, die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht Zijn PADEN,

Lukas 3:4 gelijk geschreven staat in het boek van de woorden van de profeet Jesaja: De stem van één, die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht Zijn PADEN.

We vragen zo vaak naar de weg van de Heer. We kennen de weg van de Heer vanuit Gods Woord. We weten simpelweg dat Christus ons leven is, dus elke weg, die Hij met ons gaat is goed. Punt uit. Hij heeft een plan. Een plan met de wereld, maar ook heel persoonlijk met mij en jou. Daar hoeven we niet

raadselachtig naar te zoeken. Hij werkt zelf namelijk dat plan in genade in ons leven uit. Dat is het pad van de Heer in jouw/mijn leven. Wat valt er dan nog te vragen? Kennen we het ook midden in ons dagelijks doen en laten? Blijkbaar hebben we daar dit soort ervaringen van druk voor nodig.

Maar dan een vraagje: Verstaan we de weg van de Heer als we van de druk af willen?

Er wordt veel gebeden dat de Heer dit van ons wegneemt. De pijn, de moeite, de strijd is ons teveel. Laat ik eerlijk zeggen dat we alles, echt alles, aan de Heer bekend mogen maken. Ook ik gil het soms uit als de overprikkeling me dankzij mijn aandoening weer eens helemaal gek in mijn hoofd maakt. Maar God werkt in dat verbreken van dit aarden vat om Zijn licht helder te laten schijnen. Maar vaak wordt gezegd dat de druk, die we ervaren, helemaal niet hoeft als we geloven. Dus strijden we om verlossing ervan.

Laat ik eens eventjes een tekening van zo'n situatie geven:

Een vrouw, die de barensweeën niet wenst zal de baby niet krijgen. Onze last staat tegenover de ver overtreffende heerlijkheid, zoals de weeën staan tegenover de bevalling van de baby. God werkt Zijn weg in ons leven uit, maar misschien zullen we zelfs die weg van de Heer nooit echt kunnen verstaan als we de druk, die daarmee gepaard gaat, afwijzen.

Wat Zegt Paulus Over Het Lijden Van De Tegenwoordige Tijd?

Romeinen 8: 18 - 23 Ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden. Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden van de zonen van God. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem (Ja? Hij werkt Zijn pad uit in je leven. Die druk in je leven), die haar daaraan onderworpen heeft, (maar in die druk is nog iets) in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensood is. (Er komt nieuw leven aan en dus zucht die wereld. God werkt Zijn pad uit en dat betekent: Druk) En niet alleen zij, maar ook wij zelf, wij, die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam.

De schepping is in barensood, maar ook wij. Daar heb je die weeën, die druk. Paulus noemt dat letterlijk *'het lijden van de tegenwoordige tijd'*. Paulus tekent hier niet dat we moeten proberen onder dit lijden, die druk, uit te komen. Hij tekent hier ook niet dat de verlossing van ons lichaam al een tegenwoordig feit is. We zijn in verwachting. Dat levert druk op. Het is een druk in verwachting, in uitzicht, in hoop. Waar zien we naar uit? Dat we als zonen van God in deze schepping openbaar komen. Kortweg noemt Paulus dat de verlossing van het lichaam. De lichte last werkt dus die overtreffende heerlijkheid uit.

2 Corinthe 4: 10 Altijd dragen wij het sterven van Jezus in het lichaam om, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt.

Paulus noemt dit sterven van Jezus in zijn lichaam vaker.

*1 Corinthe 15:31 Ik sterf dagelijks, zo waar als jullie mijn roem zijn in Christus Jezus, onze Heer!
Filippenzen 3:10 om Hem te kennen, en de kracht van Zijn opstanding, en de gemeenschap met Zijn lijden, zodat ik Zijn dood gelijkvormig word,*

Colossenzen 1:24 Nu verblijd ik mij in mijn lijden, dat ik voor jullie lijd, en vervul in mijn vlees wat nog ontbreekt aan de droefenis van Christus voor Zijn lichaam, hetwelk is de gemeente;

Dit sterven van Jezus in het lichaam omdragen en dus ook dat dagelijks sterven hoort helemaal thuis in het letterlijke lijden in deze wereld en heeft dus niets te maken met een geestelijk zelf proberen voor God dagelijks aan jezelf te sterven. Dat is, ondanks de in het christendom verankerde leer hierover, volledig in tegenspraak met het Bijbelse feit dat we met Christus eens voor altijd gestorven zijn.

Zijn wij dan gestorven met Christus? Jazeker!

Romeinen 6: 3 Weet je niet dat wij allen één gemaakt zijn in Christus dood?

*Romeinen 6: 4 Wij zijn door die eenmaking met Hem begraven in de dood,
Romeinen 6: 5 Aangezien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood,
Romeinen 6: 6 Dit weten wij: dat onze oude mens mee gekruisigd is,
Romeinen 6: 8 Aangezien wij met Christus gestorven zijn,
Romeinen 6: 11 Zo moet het voor jou vaststaan dat je dood bent,
2 Corinthe 5: 15 Wij zijn tot het inzicht gekomen dat één voor allen gestorven is, dus zijn zij allen gestorven.*

Jazeker! Wij zijn gestorven met Christus!

Om het eens een beetje oneerbiedig te zeggen. Waar deze leer van een soort geestelijk dagelijks sterven verkondigd wordt, daar wordt een praktijk als van vampiers als een soort normale geestelijke kost getekend. Een plaatje als: *“Nou, je bent wel dood, maar iedere nacht sta je weer op uit je kist”*. Nee, larie. De opgestane Heer, Christus Jezus, is je leven. Er hoeft dus niks meer aan jou of mij te sterven. Maar als Paulus spreekt over het sterven van Christus in zijn lichaam omdragen, dan heeft hij het erover dat hij doorlopend de kans loopt het leven erbij in te schieten. Het logische gevolg van leven uit genade is vervolging met nou juist dit grote risico.

Dit is een vreemde boodschap. Het is namelijk wezensvreemd aan ons menszijn. Wij zoeken als mens altijd naar het gave, het complete, het onaangeroerde, het onbeschadigde, het ongeschondene. Alles moet heel en volkomen zijn. Gods genade werkt via het kapotte, het incomplete, het beschadigde, het geschondene. Wij kunnen als mens ons druk maken over het feit dat we zo enorm veel falen en God zegt: *“Ik zie jou graag. Jou kan ik gebruiken. Mijn kracht wordt in jouw zwakheid volbracht!”*

God werkt krachtig in gebroken levens! Wat een genade!

